

Daniels Bog - Nummer et hundrede og fireoghalvtreds

Forståelsen af Daniels sidste syn: Betydningen af Belteshazzar og åbenbaringen af profetien

Jeff Pippenger
2024-03-23

Daniels sidste syn består af de sidste tre kapitler. Det første af disse kapitler identificerer, ligesom det sidste af disse tre kapitler, Daniels erfaring, og det midterste kapitel identificerer den profetiske historie, som omhandler den endelige opkomst og fald af den falske konge i nord. Det første kapitel er som det sidste, og det midterste kapitel repræsenterer den falske konges i nord oprør. Daniels sidste syn, synet ved floden Hiddekel, bærer Alfa og Omegas signatur, han som er Sandheden. Idet vi begynder at behandle Daniels sidste syn, vil vi begynde med vers et.

I Perserkongen Kyros' tredje regeringsår blev et ord åbenbaret for Daniel, som fik navnet Beltsazar; og ordet var sandt, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og fik indsigt i synet. Daniel 10,1.

Der er flere sandheder indeholdt i dette vers. Den første er Daniels navn „Belteshazzar“.

Og overhovmesteren gav dem andre navne; Daniel gav han navnet Beltsassar, Hananja gav han navnet Shadrak, Mishael navnet Meshak og Azarja navnet Abed-Nego. Daniel 1:7.

Daniel fik i kapitel ét navnet „Beltsazzar“, og han omtales aldrig igen som „Beltsazzar“, før hans sidste syn introduceres. Beltsazzar er derfor hans navn i hans første og sidste vidnesbyrd. Navneforandringen i profetien repræsenterer derfor et symbol på pagtsforholdet mellem Gud og hans folk. Da Herren indgik pagt med Abram og Saraj, ændrede han deres navne til Abraham og Sara. Han ændrede Jakobs navn til Israel, og han lover at give sit pagtsfolk i de sidste dage et nyt navn.

For Zions skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalems skyld vil jeg ikke unde mig ro, før dets retfærdighed bryder frem som stråleglans, og dets frelse som en brændende fakkelt. Og hedningefolkene skal se din retfærdighed, og alle konger din herlighed; og du skal kaldes ved et nyt navn, som Herrens mund skal give dig. Esajas 61:1, 2.

Til filadelfierne, som er de hundrede og fireogfyrr tusinde i de sidste dage, giver Han også dette løfte.

Den, som sejrer, vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal aldrig mere gå ud derfra; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himmelen fra min Gud; og jeg vil skrive på ham mit nye navn. Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne. Åbenbaringen 3:12, 13.

Profeterne fremstiller Guds folk i de sidste dage, og i modsætning til Abraham, Sara og Israel er den præcise betydning af Belteshazzar ukendt. Det navn, som Gud giver sit folk i de sidste dage for at repræsentere sit pagtsforhold til dem, er et ukendt navn indtil den tid, da Han giver dem navnet. Navnet Belteshazzar identificerer Daniel som Guds pagtsfolk i Filadelfia i de sidste dage, men selve navnet er skjult indtil beseglingen, for navnet skrives på deres pander, hvilket også er det sted, hvor seglet skrives.

Og jeg så, og se, et Lam stod på Zions bjerg, og med det hundrede fireogfyrre tusind, som havde hans Faders navn skrevet på deres pander. Åbenbaringen 14,1.

Daniel kaldes Belteshazzar i kapitel ét og dernæst i kapitel ti og identificerer således sig selv som et symbol på den første engels bevægelse og den tredje engels bevægelse; thi kapitel ét repræsenterer den første engels budskab, således som det tidligere er blevet påvist i detaljer i tidligere artikler. Kapitel ti repræsenterer derfor den tredje engels bevægelse og de sidste dages pagtsfolk. Verset identificerer derpå Belteshazzar som et symbol på dem, der forstår den kundskabs forøgelse, som blev oplukket i reformbevægelsen, der begyndte i 1989. Dette fremstilles ved betoningen af, hvad Daniel (Belteshazzar) vidste.

Daniel identificeres som den, der kendte den „ting“, som „blev åbenbaret for Daniel“, „og tingen var sand, men den fastsatte tid var lang; og han forstod tingen og havde indsigt i synet.“ Daniel forstod „tingen“ og også „synet“. Det hebraiske ord „dabar“ oversættes i verset med „ting“, og det betyder „ord“. Profetisk repræsenterer „ordet“ både synet om de „syv tider“, men det repræsenterer også Kristus, som er Ordet. Både de „syv tider“ og Kristus er den Klippe, som bygningsmændene forkastede, og Daniel repræsenterer et folk, som forstår begge elementer i Ordets symbolik.

I Daniels bog ni, vers treogtyve, finder vi et af de vigtigste vers i forbindelse med tidsprofetierne om de to tusind tre hundrede år og de to tusind fem hundrede og tyve år, som fremstilles ved spørgsmålet i Daniels bog otte, vers tretten, og svaret i vers fjorten. Spørgsmålet lyder: »Hvor længe skal „chazon“-synet vare, det som identificerer nedtrampningen af helligdommen og hæren, der blev fuldbyrdet ved hedenskabet og dernæst pavemagten?« Nedtrampningen varede to tusind fem hundrede og tyve år, som opfyldelse af Tredje Mosebog seksogtyves »syv tider«.

Svaret på spørgsmålet i vers tretten var: indtil to tusind tre hundrede år; da skal helligdommen, som er blevet nedtrampet, renses, og „mareh“-synet om de to tusind tre hundrede år sammenknytter de to tidsprofetier, og i vers treogtyve i Daniel ni leder Gabriel Daniel til at forstå forholdet mellem de to syner.

Ved begyndelsen af dine bønner udgik ordet, og jeg er kommet for at kundgøre dig det; for du er højt elsket. Forstå derfor ordet, og giv agt på synet. Daniel 9,23.

Ordet, som i verset oversættes både med „forstå“ og „betragte“, er det hebraiske ord „biyn“, og det betyder „at adskille mentalt“. Gabriel underretter Daniel om at foretage en mental adskillelse mellem „sagen“ og „synet“. „Synet“ i verset er det hebraiske ord „mareh“, og det er synet om de to tusind tre hundrede år, som afsluttedes den 22. oktober 1844. Det hebraiske ord, der oversættes med „sag“, er det samme ord, der oversættes med „ting“ i kapitel ti, vers et. Det er det hebraiske

ord „dabar“, og det repræsenterer synet om de to tusind fem hundrede og tyve år, som ligeledes afsluttedes den 22. oktober 1844.

I kapitel ti, vers ét, fremstilles Guds pagtfolk i de sidste dage ved Belteshazzar, og de har forstået den tiltagende kundskab, som kom ved endens tid i 1989, og som gjorde det muligt for dem at forstå forbindelsen mellem de to syner, hvilket milleritterne i den første engels bevægelse kun delvist forstod. I verset identificeres synet, som er fremstillet som »tingen«, som den længste af de to profetier, fordi Daniel, mellem de to henvisninger i verset til »tingen«, fastslår, at den for »tingen« (dabar) fastsatte tid var »lang« i forhold til synet (mareh).

I Perserkongen Kyros' tredje regeringsår blev et ord åbenbaret for Daniel, hvis navn blev kaldt Beltsazar; og ordet var sandt, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og havde indsigt i synet. Daniel 10:1.

Den subtile sandhed, at de „syv tider“ er den længste tidsprofeti, som Milleritterne forkyndte, benægtes af det laodikeiske adventisme på grundlag af et skriftsted, som de fordrejer til deres egen undergang. Ved at forkaste de „syv tider“ i oprøret i 1863 ser de ikke forholdet mellem de to profetier og kan kun, eller vil kun, se det næste skriftsted som en identifikation af de to tusind tre hundrede år.

„De erfaringer, som de disciple gjorde, der prædikede ‘evangeliet om riget’ ved Kristi første komme, havde deres modstykke i erfaringerne hos dem, der forkyndte budskabet om Hans andet komme. Ligesom disciplene drog ud og prædikede: ‘Tiden er inde, Guds rige er kommet nær,’ således forkyndte Miller og hans medarbejdere, at den længste og sidste profetiske tidsperiode, som Bibelen fremstiller, var ved at udløbe, at dommen var nær, og at det evige rige skulle indføres. Disciplenes forkyndelse med hensyn til tiden var grundet på de halvfjerds uger i Daniel 9. Det budskab, som blev givet af Miller og hans medarbejdere, kundgjorde afslutningen på de 2300 dage i Daniel 8,14, hvoraf de halvfjerds uger udgør en del. Begges forkyndelse var baseret på opfyldelsen af forskellige dele af den samme store profetiske periode.“ The Great Controversy, 351.

Forpas ikke den iboende logik i dette sidste afsnit. Laodikeisk adventisme lærer ikke verden, at milleritterne mente, at den helligdom, som skulle renses, var den himmelske helligdom; for de, og enhver, som ønsker at undersøge den historiske optegnelse, ved, at milleritterne troede, at den helligdom, som skulle renses, var jorden. Det afsnit, som laodikeisk adventisme fordrejer til deres egen undergang, er: »således forkyndte Miller og hans medarbejdere, at den længste og sidste profetiske periode, som fremholdes i Bibelen, var ved at udløbe«, hvilket de påstår er de treogtyvehundrede år i Daniels bog, kapitel otte, vers fjorten.

Adventismens egne historiebøger fastslår, at alle de tre hundrede milleritiske prædikanter brugte pionérdiagrammet fra 1843 i deres fremstillinger, og det fremgår krystalklart af diagrammet såvel som af resten af det historiske vidnesbyrd, at de „syv tider“ (to tusind fem hundrede og tyve år) var den profeti, som de identificerede som den „længste og sidste profetiske periode“, der „var ved at udløbe“. På grund af deres oprør i 1863, da de forkastede grundstenen, nemlig de „syv tider“, insisterer de nu blindt på, at søster White omskriver den fastslåede historie i afsnittet fra The Great

Controversy.

I vers ét i Daniel kapitel ti repræsenterer Beltsazzar Guds folk i de sidste dage, og de forstår både spørgsmålet og svaret i Daniel kapitel otte, vers tretten og fjorten, som Søster White identificerer som grundlaget og den centrale søjle i adventtroen. Den fremstilling, som Daniel repræsenterer i verset, markerer en sontring mellem Guds pagtfolk i de sidste dage og laodikeisk adventisme, for de er dem, som forstår kundskabens forøgelse i 1989.

I Perserkongen Kyros' tredje regeringsår blev et ord åbenbaret for Daniel, hvis navn var Belteshazzar; og ordet var sandt, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og havde indsigt i synet. Daniel 10,1.

Vers et er begyndelsen på det syn, der blev givet ved floden Hiddekel, og som afsluttes i kapitel tolv. Det er dér, vi finder forseglingens ophævelse af Daniels bog ved endens tid; derfor er fremstillingen af, at Daniel forstod både «sagen» og «synet», forbundet med dem, der forstår, og som betegnes som «de vise», i modsætning til dem, der ikke forstår, og som betegnes som «de ugudelige». I vers ti i kapitel tolv fremstilles sontringen mellem de to grupper.

Mange skal renses og gøres hvide og prøves; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12,10.

De „vise“ forstår, og de ugudelige forstår ikke; og det ord, der oversættes med „forstå“, er det samme ord, som vi identificerede i kapitel ni, vers treogtyve. Det er det hebraiske ord „biyn“, som betyder mentalt at adskille. De ugudelige forstår ikke kundskabens forøgelse, for de er uvillige til at foretage den mentale adskillelse mellem de to syner, som er de sandheder, Belteshazzar identificeres som forstående i vers ét, når han identificeres som Belteshazzar i stedet for Daniel. I vers ét identificeres han som Guds pagtsfolk i de sidste dage, og han identificeres som dem, der forstår de to syner, som Guds folk skal foretage en mental sontring imellem. Jesus illustrerer enden på en ting med begyndelsen på en ting, og i kapitel tolv er de vise dem, der forstår profetien om to tusind tre hundrede år og dens direkte forhold til den „længste og sidste“ tidsprofeti, som er de to tusind fem hundrede og tyve år.

Vi vil fortsætte vort studium af Daniels sidste syn i den næste artikel.

Mit folk går til grunde af mangel på kundskab; fordi du har forkastet kundskaben, vil også jeg forkaste dig, så du ikke skal være præst for mig; eftersom du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine børn. Hoseas 4:6.

Også I, som levende sten, opbygges til et åndeligt hus, et helligt præsteskab, for at frembære åndelige ofre, velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. Derfor hedder det også i Skriften: Se, jeg lægger i Zion en hovedhjørneste, udvalgt, kostelig; og den, som tror på ham, skal ingenlunde blive til skamme. For eder, som tro, er han altså kostelig; men for dem, som ere ulydige, er den sten, som bygmesterne forkastede, blevet hovedhjørneste, og en anstødssten og en forargelsens klippe for dem, som støde sig på ordet, idet de ere ulydige; dertil bleve de også bestemte. Men I ere en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skulle forkynde hans dyder, som kaldte eder fra mørket til sit underfulde

lys; I, som før ikke vare et folk, men nu ere Guds folk; I, som ikke havde fundet barmhjertighed, men nu have fundet barmhjertighed. 1 Peter 2:5–10.

Og agt vor Herres langmodighed for frelse; således som også vor elskede broder Paulus efter den visdom, der er givet ham, har skrevet til jer; ligesom også i alle sine breve, når han i dem taler om disse ting; i hvilke der er noget, som er vanskeligt at forstå, og som de ulærde og ubefæstede fordrejer, ligesom de også gør med de øvrige Skrifter, til deres egen undergang. Derfor, I elskede, da I forud ved dette, så vogt jer, for at ikke også I, ledt bort af de lovløses vildfarelse, falder fra jeres egen fasthed. 2 Peter 3:15–17.

Mind dem om dette, idet du for Herrens åsyn innskjerper dem at de ikke må stride om ord, til ingen nytte, men til skade for dem som hører på. Legg vinn på å fremstille deg for Gud som prøvet, som en arbeider som ikke har noe å skamme seg over, og som rett deler sannhetens ord. Men hold deg borte fra vanhellig og tomt snakk; for det vil føre til stadig mer ugudelighet. 2 Timoteus 2:14–16.